

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

בדלתיים סגורות

תמ"ש: 10-11-41577

תאריך: 4.1.2011

כב' השופט יהורם שקד

בפני:

המבקשת:
(התובעת)

ט.ב.י.
ע"י ב"כ עו"ד פנחס אביב

המשיב:
(הנתבע)

נ.ג.ד.
ר.ב.

החלטה

1. בפני בקשה למתן צו תפיסת נכסים (אנטון פילר), אשר הגישה המבקשת כנגד המשיב במעמד צד אחד. במסגרת בקשתה זו (להלן: הבקשה) עותרת המבקשת כי בית המשפט יוציא תחת ידו צו שעניינו כניסה לבית בו מתגורר המשיב (אצל אימו) או לכל מקום אחר בו ימצא המשיב, לשם העתקת קבצי מחשב "אשר ימצאו וייתפסו בחזקתו של המשיב ו/או במחשב האישי הנייד ו/או הנייד שלו (לרבות: מסמכי ניהול פעילותו העסקית וכן מסמכי הנהלת החשבונות שלו)". לחילופין, עותרת המבקשת לאפשר לה ליטול את מחשבו האישי של המשיב על מנת לבצע את פעולות העתקתה הנ"ל באתר אחר.
2. את בקשה זו סומכת המבקשת על תקנה 387'א לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד 1984 (להלן: התקנות) וכן על הוראות סעיף 11 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג 1973 (להלן: החוק).

הליכים קודמים:

3. ביום 22.11.2010 הגישה המבקשת כנגד המשיב שלוש תביעות: תביעה למזונות ומדור, תביעה למשמורת ותביעה בעניין רכוש. בד בבד עם הגשת התביעה הרכושית ובצמוד לה, הגישה המבקשת בקשה למתן סעד זמני בדמות צו מניעה כנגד המשיב. בבקשתה הנ"ל, הביאה המבקשת פירוט של נכסי המשיב וביקשה לאסור ביצוע דיספוזיציה בנכסים אלו.
4. ביום 23.11.10 נעתרה כבוד הרשמת לבקשה הזמנית הנ"ל וניתן כנגד המשיב צו מניעה כמבוקש. ביום 19.12.10, בדיון אשר נערך במעמד שני הצדדים, נקבע כי הצו הזמני ימשיך לעמוד בתוקפו.
5. ביום 2.1.11 הגישה המבקשת את הבקשה דנן.

העובדות הצריכות לעניין:

6. לטענת המבקשת, כפי שעולה מכתבי בי-הדין שהגישה, בני הזוג נישאו זל"ז ביום 24.11.1992 ולהם שני ילדים קטינים. המבקשת מוסיפה ומציינת בבקשתה כי לפני כשנתיים ימים עזב המשיב את בית המגורים המשותף ומאז אין הם דרים תחת קורת גג אחת.
7. הלכה למעשה, מודה המבקשת כי מזה כשנתיים ימים אין מתקיימים בינה לבין המשיב יחסים המאפיינים זוג נשוי, מה גם, שלדבריה, המשיב מקיים קשר הדוק דווקא עם אשה אחרת.
8. בבקשתה זו טוענת המבקשת כי המשיב מנהל בהיחבא והרחק מעיניה הן את תיק השקעותיו והן תיקי השקעות נוספים של משקיעים שונים.
9. המבקשת מוסיפה וטוענת כי הלכה למעשה, המשיב "מחזיק ושולט בחלקה של המבקשת בהחזקות הכספיות והפיננסיות שנצברו על ידם..." (סעיף 31 לבקשה). שני סעיפים מאוחר יותר, בסעיף 33, טוענת המבקשת בזה הלשון:

"המבקשת סבורה, כי המשיב מנהל תיקי השקעות בהיקף נכבד... בשל היעדר כל מידע בעניין היקף פעילותו של המשיב והיקף זכויותיו ושוויין – כפי שעולה מההודעות שנתקבלו מהמחזיקים השונים וכפי שעלה במהלך הדיון בפני כב' הרשמת – מתחזק ואף ביתר שאת הצורך בקבלת הצו נשוא בקשה זו".
10. לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה נחה דעתי כי אין להיעתר לבקשה, לא כל שכן במעמד צד אחד, ולהלן נימוקיי.

המתווה הנורמטיבי:

11. צו מסוג אנטון פילר הינו צו ששורשיו בפסיקה האנגלית (Anton Piller v. Manufacturing Processes Ltd. [1976] 1 All E.R. 779) ועניינו כניסה לחצרים, ביצוע חיפוש ולקידוח מסמכים או חפצים עד אשר יוחלט מה ייעשה בהם.
12. הצו נקלט בפסיקה הישראלית ונעשה בו שימוש לצורך תפיסת ראיות חשובות להוכחת התביעה, זאת, בעיקר, כאשר קם חשש ממשי כי הנתבע יבקש להשמיד או להסתיר ראיות ועל ידי כך לחבל ביכולתו של התובע להוכיח את תביעתו.

ראה: המ' (ת"א) 5530/91 רותם נ' ראודנר ואח', פ"מ תשנ"ב(3) 15.
א' וינוגרד, צווי מניעה (ירושלים, תשנ"ג, כרך א') 261-265.
ע' אזר, "צווי מריבה" ו"אנטון פילר", הפרקליט מא (תשנ"ג) 93.
בר"ע (כ"ש) 650/04 אתי כהן נ' רונן עמר (פורסם בנבו).
13. הצו הנ"ל קיבל גושפנקא מאת המחוקק, אשר באה לידי ביטוי בסעיפים 16-20 לחוק עוולות מסחריות, התשנ"ט 1999 ובתקנות עוולות מסחריות (סעדים וסדרי דין) התש"ס 1999 – סימן ב').

14. מאחר והצו מהווה פגיעה קשה בפרטיות המשיב, הרי שלעולם הוא יינתן במשורה, רק בהתקיימותן של נסיבות מיוחדות ורק כאשר לא ניתן להשיג את התוצאה בדרכים מרוככות יותר.

15. ודוק; הצו נועד לתפיסת חומר ספציפי המצוי בידי המשיב ולא לשם חיפוש כללי של ראיות שמצויות אצל המשיב (ראה: תמ"ש (ת"א) 53360/98 (בש"א 3559/98) לזניק נ' לזניק – פורסם בנבו, מפי כבוד השופט י. גייפמן).

16. בשנת 2001, תיקן מחוקק המשנה את תקנה 387 לתקנות הנ"ל (תיקון תשס"א), הקובעת כי:

"בית המשפט רשאי בצו, בכפוף להוראות סימן א', למנות אדם לשם ביצוע חיפוש, צילום, העתקה או תפיסה של נכסים המצויים בחצרים (להלן – תופס נכסים) אם שוכנע על בסיס ראיות מהימנות לכאורה כי קיים חשש ממשי שהמשיב או אדם אחר מטעמו עומד להעלים את הנכסים או להשמידם, וכי הדבר יכביד באופן ממשי על קיום ההליך".

17. על מנת לזכות בסעד בהתאם לתקנה זו, על מבקש הצו לעמוד בשני תנאים מצטברים:

א. לשכנע את בית המשפט על בסיס ראיות מהימנות לכאורה כי המשיב אכן מתכוון לבצע פעולות השמדה או העלמה של החומר שאת תפיסתו מבקשים.

ב. לשכנע את בית המשפט על בסיס ראיות מהימנות לכאורה כי פעולת ההשמדה או העלמה, אם אכן תתרחש, תכביד באופן ממשי על קיום ההליך.

ראה: בר"ע 650/04 הנ"ל.

18. ניכר כי אין חולק כי הצו המבוקש, אשר בית המשפט מוסמך לתיתו בהתאם לתקנה 387 הנ"ל, הינו סעד פולשני המהווה חדירה קשה לרשות הפרט, לא כל שכן כאשר מעורבים בעניין צדדים שלישיים שאינם בעלי דין בתובענה.

19. אין ספק כי צו מסוג זה יכול להיות כלי עזר יעיל גם בהלכים המתקיימים בבית המשפט לענייני משפחה, שם מטבע הדברים, לא תמיד מגלים בעלי הדין את כלל נכסיהם ולא תמיד ששים לשתף בנכסים הרשומים על שמם את בן/בת זוגם.

20. יחד עם זאת, הכללים המתייחסים לבתי משפט אחרים חלים גם חלים בבית המשפט לענייני משפחה ושומה על בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו, בשים לב לעקרונות המנחים שצוינו לעיל.

הזכות לפרטיות:

21. חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו הכיר במפורש בזכות חוקתית לפרטיות, וזו לשון ההוראה:

- פרטיות וצנעת הפרט (א) כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו. (ב) אין נכנסים לרשות היחיד של אדם שלא בהסכמתו. (ג) אין עורכים חיפוש ברשות היחיד של אדם, על גופו, בגופו או בכליו. (ד) אין פוגעים בסוד שיחו של אדם, בכתביו או ברשומותיו.
22. הזכות לפרטיות, ככל זכות אדם אחרת, אינה מוחלטת אלא יחסית. יחד עם זאת, על מנת לפגוע בזכות זו, יש לעמוד בדרישותיה של פסקת פסקת ההגבלה (ראה: סעיף 8 לחוק היסוד).
23. על הזכות לפרטיות, ראה: בג"צ 6650/04 פלוני נ' בית הדין הרבני האזורי בנתניה (פורסם בנבו); בג"צ 249/82 ועקנין נ' בית הדין הצבאי לערעורים, פד"י לו (2) 393; בג"צ 8070/98 האגודה לזכויות האזרח נ' משרד הפנים, פד"י נב(4) 842; גביון, "הזכות לפרטיות ולכבוד", בלי הבדל... זכויות האדם בישראל – אוסף מאמרים לזכרו של חמן שלח ז"ל 61 (1988); שפרבר, "הארות והערות לפרשת מקדונלד'ס (אלוניאל) בע"מ", משפטים לג 693 (2003); א' הלם, דיני הגנת הפרטיות 2 (2003); וירט-לבנה, "הזכות לפרטיות אל מול האחריות הניהולית במיון מועמדים לעבודה – ההיבט המשפטי", ספר שמגר: מאמרים 775 (חלק ג', 2003).
24. הזכות לפרטיות מבוססת על האוטונומיה של הפרט ועל כיבוד זכותו של הפרט להתנהל בדל"ת אמותיו באין מפריע. הזכות לפרטיות נועדה לאפשר לפרט "תחום מחיה" בו יהיה הוא עם עצמו ועם הסביבה בה יבחר להימצא.
25. בבג"צ 2481/93 דין נ' מפקד מחוז ירושלים, פד"י מח(2) 456, קבע בית המשפט דברים היפים לענייננו, לאמור:
- "זכותו של אדם לנהל את אורח החיים שבו הוא חפץ בדלת אמות ביתו, בלא הפרעה מבחוץ. ביתו של אדם הוא מבצרו, ובגדריו הוא זכאי לכך כי יניחו אותו לעצמו, לפיתוח האוטונומיה של הרצון הפרטי שלו... מבחינה זו, הזכות לפרטיות היא בין השאר... הגבלה על נגישותם של אחרים אל היחיד... הזכות לפרטיות נועדה, על כן, להבטיח כי אדם לא יהא שבוי בביתו, ולא יהא אנוס לחשוף עצמו בביתו להפרעות שאין הוא רוצה בהן. בכך מהווה הזכות לפרטיות את תחילתה של החירות... הזכות לפרטיות מותחת את הקו בין הפרט לבין הכלל, בין 'האני' לבין החברה. היא משרתת מיתחם אשר בו מניחים את הפרט לנפשו, לפיתוח 'האני' שלו, בלא מעורבות של הזולת" (שם, עמ' 470).
26. אי לכך, ניכר כי אין חולק כי כניסה לביתו של הפרט, אל כל שכן כניסה לבית בו הפרט הינו דייר אורח (בית אימו), תוך צילום והעתקה של קבצי מחשב – כל אלה הינם בגדר פגיעה קשה ביותר בפרטיותו של הפרט ולא רק בפרטיותו שלו, אלא אף בפרטיות צדדים שלישיים שאינם צד לתובענה.

מן הכלל אל הפרט:

27. לדברי המבקשת, באמצעות מחשבו של המשיב מנהל המשיב את השקעותיו ולא רק אותן. בסעיף 2 לבקשה נטען על ידי המבקשת כי:

"המשיב ... כמי שמבצע השקעות עבור עצמו ועבור אמו המשמשת ככיסוי לפעילותו עבור לקוחות שונים ובמיוחד עבור מר ד.ט..."

28. אליבא דמבקשת, מחשבו של המשיב משמש ככלי לביצוע השקעות של לקוחות שונים ואף של אדם, אותו היא מכירה בשמו המלא, מר ד.ט.. משכך, אמור מעתה כי הצו המבוקש איננו מתייחס רק להשקעותיו של המשיב, אלא גם להשקעותיהם של רבים אחרים, אשר אינם בגדר בעלי דין בתובענה.

29. מעיון בקשה ובצירופותיה לא מצאתי כי המבקשת העמידה תשתית עובדתית מספקת שיהיה בה להקים את החשש הממשי כי בדעתו של המשיב להשמיד או להעלים את החומר ממחשבו. בעניין זה אני רואה חובה לציין כי למרות שהתביעה הוגשה כבר ביום 22.11.10, רק ביום 2.1.11 הוגשה בקשה זו. מן המפורסמות היא כי בקשה למתן הצו, ראוי לה להיות מוגשת בד בבד עם הגשת התביעה ולכל המאוחר, בסמוך לה ממש. הגשת הבקשה לאחר כחודש וחצי ממועד הגשת התביעה, לא כל שכן, לאחר שהתקיים דיון במעמד שני הצדדים בצו מניעה ולא כל שכן לאחר שכבוד הרשמת נעתרה לבקשה – יש בה בכדי לעקר את עוקצה של הבקשה.

30. אוסיף גם כי נוסחה של הבקשה אשר הונחה בפניי זהה כמעט לחלוטין לבקשה למתן צו מניעה זמני, אשר, כאמור, נדונה בפני כבוד הרשמת ואף ניתנה בה החלטה כמבוקש.

31. בין הגשת הבקשה למתן צו מניעה לבין הגשת בקשה זו, לא הביאה המבקשת ראיות חדשות, לא כל שכן ראיות מהימנות כי בדעתו של המשיב להשמיד או להעלים את החומר הנ"ל. אבקש להוסיף בעניין זה:

א. בסעיף 52 לבקשתה, טוענת המבקשת כי פעילותו העסקית של המשיב הינה כזו, אשר ניתן להעלים ולהסתיר במסגרתה מידע בנקל. לביסוס טענותיה, טוענת המבקשת כי ראייה לכך הינה בדמות ההודעות אשר נשלחו למחזיקים (בהמשך לצווי ההגבלה שניתנו על ידי כבוד הרשמת) ואשר חזרו כלעומת שבאו מבלי שהמחזיקים הודיעו על תפיסת נכסי המשיב.

ב. בשים לב כי המבקשת טענה בבקשתה כי מזה כשנתיים ימים קיים בינה לבין המשיב נתק מוחלט ואין הם דרים תחת קורת גג אחת – עדיין פתוחה הדלת בפני המבקשת לעתור למתן צווים אשר יבחנו את היקף נכסיו של המשיב נכון למועד פרידתם או לכל מועד אחר ולא דווקא למועד הגשת התביעה.

ג. העובדה כי לא נתפסו כספים אצל המחזיקים אין בה להוביל למסקנה נחרצת כי הדבר מלמד על הברחת רכוש מצידו של המשיב. אי הימצאות כספים אצל מחזיקים יכולה להיות תוצאה של נסיבות שונות ומשונות, ובכל הכבוד, אינני יכול לראות בכך "ראיה חותכת" לביצוע הברחות מצידו של המשיב.

- ד. אין בידי לקבוע ואינני מתיימר לקבוע כי המשיב הינו 'טלית שכולה תכלת', ואולם מחומר הראיות שהונח בפניי, אינני גם יכול לקבוע כי המשיב הינו ההיפך מכך. השאלה היא האם שוכנעתי על יסוד ראיות מהימנות לכאורה כי המשיב מתכוון להשמיד את המחשב או להעלים את החומר שבתוכו ועל כך אני נאלץ להשיב בשלילה.
32. משהשבתי על השאלה הראשונה בשלילה, הרי שאני פטור מדיון בשאלה השנייה שעניינה האם בית המשפט שוכנע על בסיס ראיות מהימנות לכאורה כי פעולת ההשמדה או העלמה, אם אכן תתרחש, תכביד באופן ממשי על קיום ההליך. יחד עם זאת, ובכדי שהחלטתי תהיה שלמה, אוסיף ואדון בשאלה השנייה.
33. ההליך, אשר יוזכר, נפתח בהגשת תביעה בעניין רכוש כבר ביום 22.11.10 וחזקה על המבקשת כי אם הייתה סבורה כי היעדרות לבקשתה הינה צו השעה, סביר שהייתה מגישה את בקשתה בד בבד עם הגשתה כתב התביעה. המבקשת לא עשתה כן ותחת זאת הגישה בקשה למתן צו מניעה זמני, שכאמור, ניתן לה.
34. המבקשת נוקבת בשמות לקוחותיו של המשיב וטוענת כי המשיב מנהל עבורם תיקי השקעות, שמן הסתם, מתנהלים באמצעות חשבונות בנק או חשבונות השקעות אצל גופים פיננסיים.
35. אף אם הייתה המבקשת צולחת את המשוכה הראשונה והייתה מציגה ראיות מהימנות לכאורה לאותו חשש, עדיין ספק רב בעיני האם בנסיבות המקרה, היה עולה בידה להראות כי הדבר יכביד באופן ממשי על ניהול ההליך.
36. להבדיל מדרישות תקנה 374(ב) לתקנות (צו עיקול זמני), לפיהן מתו צו העיקול מותנה בכך שאי מתן הצו "יכביד על ביצוע פסק הדין", בענייננו אנו ובהתאם לתקנה 387'א' הדגש הוא על "קיום ההליך".
37. פסק דין "אנטון פילר" דן בטענה להפרת זכויות יוצרים שהדרך היחידה להוכחתה היה במתן צו לכניסה לחצרים ולתפיסת נכסים. אותה הפרה שנטענה כנגד הנתבעת שם, היא שהיוותה את העילה כנגד המעוולים. הדגש שם, כמו כאן, הינו על קיום ההליך ולא על הכבדה על ביצוע פסק הדין.
38. קיומו של ההליך, כפי שניתן ללמוד מכתב התביעה המפורט שהוגש על ידי המבקשת, איננו תלוי במתן הצו המבוקש. קיומו של ההליך הינו עצמאי ועילת התביעה נובעת מכתב התביעה ומהסעדים הכרוכים בו. בנסיבות העניין, הימנעות מתפיסת מחשבו של המשיב לא תשפיע על קיומו של ההליך ולא תכביד עליו.
39. אוסיף ואומר כי בענייננו אנו, על פי הנטען, אין המדובר בפעילות עסקית ללא עקבות, אלא לכל היותר בפעילות עסקית שלמבקשת אין ידיעות מלאות על אודותיה, כפי שאף נטען על ידה בסעיף 49 לבקשה, לאמור: "המבקשת תדגיש כי מטרתו היחידה של הצו המבוקש, הינה חשיפת היקפן המלא של הזכויות והבטחתן...".

40. בכל הכבוד, הצו המבוקש לא נועד לשם "מסעות דייג" ולא נועד לשם חילוץ ראיות, שאף המבקשת איננה יודעת את טיבן. אין ספק כי במסגרת ההליך, תחול על המשיב חובה למסור את כל המידע הנחוץ לבירור התביעה ובכלל זה ליתן דין וחשבון מפורט בנוגע לכלל נכסיו והחזקותיו, כנטען על ידי המבקשת. יחד עם זאת, בין חובתו של המשיב למסור פרטים במסגרת הליך משפטי ובין דרישתה של המבקשת להקדים לכך מתן צו לפיו יותר לה לחזור למחשבו של המשיב, תוך פגיעה בפרטיותו של המשיב ובפרטיות צדדים שלישיים, המרחק רב.
41. המבקשת שבה ומציינת כי תשובות המחזיקים היוו טעם להגשת בקשתה זו ואני מניח כי בהינתן תשובות אחרות מאת המחזיקים, ספק אם הייתה מוגשת בקשה זו.
42. בדיון אשר התקיים בפני כבוד הרשמת, כאשר הוטחה במשיב הטענה כי "די בהשקעות של אותו ד.ט., כדי להבין שהוא יכול להגיע לסכומים גבוהים", השיב המשיב: "היה (טעות במקור-י.ש.) לי לקוחות גבוהים יותר" (עמ' 3 לפרוטוקול, שורות 25-21).
43. לדידי, הודאתו של המשיב בדבר קיומם של לקוחות נוספים והודאתו בקיומו של לקוח בשם ד.ט. יכולה ללמד דווקא כי המשיב איננו עוסק בהדיפת טענות המבקשת בצורה גורפת וכי הוא מוכן להודות בטענות, שמן הסתם, תשרתנה את המבקשת בבוא העת.

היחס שבין תקנה 387א' לתקנות לבין סעיף 11 לחוק:

44. סעיף 11 לחוק והפסיקה, קבעו רשימה לא סגורה של סעדים שבסמכותו של בית המשפט ליתן על מנת לשמור ולהבטיח את זכויות התובע עפ"י הסכם ממון או עפ"י הסדר איזון משאבים (ראה: ע"א 1915/91 יעקובי נ' יעקובי, פד"י מט (3) 529).
45. מתן הסעדים השונים נתון לשיקול דעתו של בית המשפט, הכל בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. ייתכן מקרה פלוני בו יהיה זה נכון להורות על ביצוע צעדים דרסטיים בכדי לשמור על זכויות התובע וייתכן מקרה אחר בו לא יהיה זה נכון להורות על ביצוע אותם צעדים כבמקרה הקודם. כאמור, כל מקרה לגופו.
46. מעיון בהחלטות בתי משפט אחרים, שצוטטו וצורפו על ידי המבקשת, ניתן להבחין כי בשתיים מתוך שלוש החלטות בתי המשפט גילו נכונות ליתן צו כניסה לחצרים כאשר מדובר היה בעסקי יהלומים, שהמסחר בהם, כמו גם שמירתם והחזקתם, שונים בתכלית השינוי ממסחר בבורסה לני"ע ומהשקעה בתיק ני"ע, כבמקרה דנן.
47. בעוד שסעיף 11 לחוק דן באמצעים לשמירת זכויות, הרי שתקנה 387א' לתקנות שמה את הדגש על אמצעים לקיום ההליך. בעוד שסעיף 11 לחוק נועד להבטיח את ביצוע פסק הדין, לכשיינתן והוא דן באופן מפורש בנכסים ברי איזון, הרי שתקנה 387א' לתקנות מתייחסת לנכסים מבלי לשייכם לנתבע ומבלי לקבוע כי התובע זכאי להם (ראה תקנה 387א'(ד) לתקנות).
48. מאחר והמשיב, אף לטענת המבקשת, עוסק במסחר בתיקי השקעות, הרי שעל מנת לשמור על זכויותיה יש לתפוס את הזכויות הנטענות עצמן, כפי שאכן עשתה באמצעות הבקשה למתן צו מניעה זמני וכפי שתוכל לעשות באמצעות הליכים דרסטיים פחות מההליך דא עסקינן.

49. למותר לציין כי במידה והיה נטען כי המשיב מחזיק כספת בביתו ובה כספים במזומן, יהלומים או כל דבר ערך אחר, שאין עליו תיעוד חיצוני או אז דרישתה של המבקשת לקבל צו לשמירת זכויותיה היה מכח סעיף 11 לחוק ולא מכח תקנה 387א לתקנות, כפי שהובהר לעיל.

סיכומם של דברים:

50. העובדה כי המבקשת והמשיב אינם מתגוררים יחדיו מעל לשנתיים ימים, יחד עם העובדה כי המשיב מודע להליכים המתנהלים כנגדו ומודע לטענותיה של המבקשת (אשר, כאמור, זהות לטענות הבקשה לצו מניעה זמני), יחד עם העובדה כי היעדרות לצו עלולה לפגוע בצדדים נוספים – אך מחזקות את מסקנתי כי אין להיעתר לבקשה.

51. היעדרות לבקשתה של המבקשת תוביל לפגיעה קשה ואנושה בפרטיותו של המשיב, ובמאזן שבין זכותה של המבקשת לקבל לידיה ראיות לצורך ניהול התובענה שהגישה לבין זכותו של המשיב ושל צדדים שלישיים כי פרטיותם לא תופר, אין בליבי ספק כי זכותו של המשיב – כמו גם זכותם של הצדדים השלישיים שעלולים להיפגע מההחלטה – על העליונה.

52. המבקשת יודעת לנקוב בסכומים שהעבירה למשיב לצורך השקעותיו (ראה סעיף 15 לבקשה) ולפיכך, פתוחה בפניה הדלת להגיש כל בקשה שתמצא לשם שמירת זכויותיה, בין עד לגובה בסכומים שמסרה למשיב ובין עד לגובה סכומים אחרים, כפי שתמצא לנכון לטעון – הכל במועדים ובדרכים המפורטים בדין.

53. לאור כל האמור לעיל, אין בידי להיעתר לבקשה.

54. נוכח העובדה כי לא נתבקשה תגובת המשיב, אין צו להוצאות.

55. החלטתי זו ניתנת לפרסום ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ז טבת תשע"א, 04 ינואר 2011, בהעדר הצדדים.

